

lidt med sine jævnaldrende. Det var hende strængt paalagt uopholdeligt at skynde sig hjem, naar Skoletiden var endt, for saa straks at anbringes ved Barnevognen, hvor hun fik nok at gøre med at bringe Ro paa et Par af sine smaa Søsken, der endnu ikke havde Anelse om den Kunst at beherske sig, men paa det kraftigste søgte at overbrøle hinanden.

Hver Fridag fra Skolen — Søn- som Søgnedage — havde hun Pladsen bag Barnevognen fra Morgen til Aften, med mindre hun en enkelt Gang til Afveksling slæbte sig ganske skæv med et af Børnene paa Armen.

Saa blev Marie konfirmeret og skulde ud; men fin og spinkel af Bygning, som hun var, frygtede man for, at hun var for spæd til det strænge Bondearbejde i de første Aar. Det laa derfor lige for Haanden at faa hende anbragt som Barnepige. Det, kunde Moderen forsikre, havde hun godt Greb paa. Hele Forskellen paa før og nu blev derfor kunden, at det nu blev fremmedes Børn, hun kørte og dansede for, medens det forhen havde været hendes egne smaa Søsken. Husgerning fik hun selvfølgelig ikke lært noget af, og da hun havde et mildt Sind og en god Maade at omgaas Børn paa, og der stadig tilbød sig ny Pladser, eftersom hun blev overflødig paa den gamle Plads, naar Børnene blev lidt større og kunde tumle omkring paa deres egne smaa Ben, saa blev hun i Stillingen, til hun en skøn Dag flyttede ind i sit eget lille Hjem. Det var et Hus, hvor der kunde holdes en Ko og med Tiden, naar Jorden blev bedre opdyrket, maaske to. Jeg saa hende kort efter Brylluppet i Maj. Smuk var hun, frisk og blomstrende som en nys udsprungne Rose. Kvikt og let færdedes hun i Stald som Køkken og Bryggers. Hun var lykkelig. Jeg havde en Følelse, som saa jeg et Menneske, der, efter et uden Brøde mangeaarigt Fængselsliv, var sluppen fri og nu i fulde Drag nød sin Frihed. Men det varede saa kort. Et Par Maaneder efter Brylluppet begyndte hun at føle sig ilde tilpas, hun var med Barn. Da Tiden kom, blev jeg hentet; Fødselen var meget stræng, men jeg har sjælden haft taalmodigere Patient. Manden kunde ikke taale hendes Skrig; han opholdt sig hele Tiden i Udhuset. Det var da godt, mente hun, at det gjorde ham ondt, at hun led saa meget og